

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8CdoPr/14/2025
Identifikačné číslo spisu: 1119203723
Dátum vydania rozhodnutia: 10.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1119203723.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a JUDr. Branislava Krála v spore žalobkyne Y. T.C. Č., narodenej XX. U. XXXX, X., W. XX, zastúpenej JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátom v Bratislave, Nezábudková 22, proti žalovanému Centrum právnej pomoci so sídlom Bratislava, Župné námestie 12, IČO: 30 798 841, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 60Cpr/12/2019, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2024 sp. zn. 6CoPr/7/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok bývalého Okresného súdu Bratislava III zo dňa 9. marca 2023, č.k. 60Cpr/12/2019-222 (ďalej „súd prvej inštancie“), ktorý zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej jej žalovaným dňa 7. novembra 2018 podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“). Súd prvej inštancie priznal žalovanému proti žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací súd žalovanému proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Žalobkyňa v žalobe podanej 18.3.2019 na Okresnom súde Bratislava I, v spojení s doplnkom žaloby zo dňa 10.10.2019 žiadala, aby súd určil, že výpoveď zo strany zamestnávateľa vykonaná žalovaným dňa 07.11.2018 je neplatná na základe čoho pracovný pomer trvá. Súčasne žiadala uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy 2.300 eur brutto za každý mesiac od 01.02.2019 až do nástupu do práce, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe 9% z náhrady mzdy za každý mesiac omeškania. Tvrdila, že po rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 7Co/372/2015-359 zo dňa 22.08.2018, ktorým súd rozhodol, že výpoveď žalovaného z pracovného pomeru zo dňa 29.10.2010 je neplatná, jej bola daná opätovne dňa 7.11.2018 výpoveď, podľa

ustanovenia § 60 ods. 1, písm. d) bod 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Výpoveď prevzala dňa 7.11.2018 a zároveň jej žalovaný doručil oznámenie o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa, v ktorom jej zamestnávateľ oznámil, že nedisponuje inými vhodnými pracovnými miestami, ako tými, ktoré jej boli ponúknuté na osobnom stretnutí dňa 24.10.2018. Z dôvodu prekážok na strane zamestnávateľa je poskytnuté pracovné voľno s náhradou mzdy podľa § 142 ods.3 Zákonníka práce. Na základe tejto výpovede pracovný pomer skončil 31.1.2019. Žalobkyňa dňa 17.1.2019 oznámila, že trvá na tom, že pracovný pomer trvá. Dôvod uvedený vo výpovedi považovala za neplatný. Tvrdila, že v zmysle rozhodnutia súdu bola zamestnancom, ktorému v prípade voľného miesta mala byť ponúknutá pracovná pozícia. Ak by chcel žalovaný použiť výpovedný dôvod, ktorý uviedol, musel by žalobkyňu ako radového zamestnanca v zmysle predpisov vymenovať na príslušnú pozíciu. Predmetný výpovedný dôvod sa podľa nej nedal aplikovať na radového zamestnanca, čo v danom momente ona bola. Žalovaný zastával stanovisko, že výpovedný dôvod je relevantný, jeho postup bol v súlade so zákonom, nakoľko výpoveď zo dňa 29.októbra 2010 bola súdom vyhlásená za neplatnú. Žalovaný dal žalobkyňi opätovne výpoveď v zmysle toho istého ustanovenia Zákonníka práce, keďže skutkový stav sa nezmenil. Dňa 29.októbra 2010 na základe rozhodnutia Ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky bola žalobkyňa odvolaná z funkcie riaditeľky Centra právnej pomoci a na tejto skutočnosti sa nič nezmenilo. V zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Zákonníka práce prestala žalobkyňa rozhodnutím ministerky spĺňať predpoklady na výkon funkcie riaditeľky Centra právnej pomoci. Kvôli týmto dôvodom bola žalobkyňi daná aj výpoveď zo dňa 29. októbra 2010, ktorú súd určil ako neplatnú z dôvodu, že bola podaná predčasne, keďže žalobkyňa prestala spĺňať podmienku na výkon funkcie až o deň neskôr ako jej bola daná výpoveď.

3. Okresný súd Bratislava I postúpil dňa 21.08.2019 vec Okresnému súdu Bratislava III ako súdu vecne príslušnému na konanie podľa § 23, písm. a/ CSP v individuálnych pracovných sporoch pre obvod Krajského súdu v Bratislave.

4. Súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že nie je pravdou, že by súd rozhodnutím, ktorým určil neplatnosť výpovede zo dňa 29.10.2010 prejedlikoval, že sa žalobkyňa stala obyčajným zamestnancom žalovaného. Súd iba určil, že výpoveď je neplatná. V tomto spore sa súd prvej inštancie stotožnil s tvrdením žalovaného, že na skutkovom stave sa nič nezmenilo a po nadobudnutí účinnosti rozhodnutia odvolacieho súdu žalobkyňa stále bola odvolanou riaditeľkou Centra právnej pomoci, pričom je nesporné, že prestala spĺňať požiadavky podľa ustanovenia § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Jej pracovný pomer sa nezmenil, ani sa nepretransformoval. Vymenovanie bol predpoklad pred založením pracovného pomeru pracovnou zmluvou. Práve v takom prípade prichádza do úvahy výpovedný dôvod v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce, ktorý vo výpovedi žalovaný aj použil.

5. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobkyňa namietala nesplnenie ponukovej povinnosti. Najskôr tvrdila, že jej nebolo ponúknuté miesto vodiča, neskôr, že poskytnuté pracovné zaradenie vodiča motorového vozidla nebolo myslené vážne, pretože žalovaný vedel, že nie je držiteľkou žiadneho oprávnenia na vedenie motorového vozidla. Splnenie ponukovej povinnosti je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede aj v zmysle ustanovenia § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce.

6. Dňa 24. októbra 2018 sa uskutočnilo rokovanie, na ktorom žalovaný informoval žalobkyňu o jedinom disponibilnom voľnom pracovnom mieste v mieste výkonu práce (Bratislava), ktorým bola pozícia „vodič“. Žalobkyňa túto ponuku neakceptovala. Súd prvej inštancie sa detailne zaoberal obranou žalobkyne, ktorá tvrdila existenciu iných voľných miest (právnic, asistenti pre agendu osobných bankrotov).

7. Súd považoval za preukázané, že žalovaný, ktorý od 01.03.2017 rozšíril svoju pôsobnosť o poskytovanie právnej pomoci vo veci osobného bankrotu a hoci v nadväznosti na tento vznik novej agendy došlo aj k navýšeniu počtu systémových miest v januári 2017, tieto nové pracovné miesta boli obsadené na základe hromadných výberových konaní na začiatku roka 2017. V tom čase prebiehal súdny spor so žalobkyňou o neplatné skončenie pracovného pomeru a súdny spor bol ukončený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.08.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa

9.10.2018, t.j. viac ako rok po navýšení systémových miest u žalovaného. Je teda zrejmé, že žalovaný v danom čase už nedisponoval voľnými pracovnými miestami, na ktoré v priebehu sporu poukázala žalobkyňa. K ďalšiemu navýšeniu miest došlo vo februári v roku 2018 o 20 tzv. projektových miest a tu išlo o miesta časovo obmedzené na dobu trvania národného projektu, ktoré boli otvorené najmä v súvislosti s otváraním nových kancelárií žalovaného v Trnave a Tvrdošíne a tieto boli v čase v čase prejednávania pokračovania alebo ukončenia pracovného pomeru so žalobkyňou v mesiacoch október a november 2018 obsadené, navyiac nešlo o pracovné miesta v mieste výkonu práce žalobkyne. Projektové miesta, ktoré boli otvorené v Bratislave boli v čase rokovania so žalobkyňou obsadené inými zamestnancami ešte na začiatku roku 2018. Žalovaný v čase doručovania výpovede nemal pre žalobkyňu žiadnu prácu, ktorú by jej mohol pridelovať a o tejto skutočnosti ju informoval listom zo dňa 7.11.2018. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne o náraste agendy súvisiacej s osobnými bankrotmi, pozície zamestnancov prvého kontaktu v čase rokovaní strán sporu, neboli voľné, nemohli byť ponúknuté žalobkyňi, jediné voľné miesto bolo miesto vodiča a ktoré odmietla, žalovaný si tak splnil ponukovú povinnosť inej vhodnej práce. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že boli splnené hmotnoprávne a procesnoprávne predpoklady výpovede podľa § 63 ods.2, písm. d) bod 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom v čase výpovede 07.11.2018.

8. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. novembra 2024 sp. zn. 6CoPr/7/2024 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP. Po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať. Odvolací súd použil možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p., v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukázal len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty odvolateľky v odvolaní. V konaní bolo nesporné, že miestom výkonu práce žalobkyne bola Bratislava. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ďalšie voľné miesta boli u žalovaného v kancelárii Humenné, Prešov, Trenčín, Trnava, Tvrdošín, teda mimo dohodnutého miesta výkonu práce. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemal povinnosť žalobkyňi ponúknuť takéto miesta. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil odvolací súd túto námietku žalobkyne ako nedôvodnú. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Keďže plne procesne úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa v zastúpení advokátom včas dovolanie. Namietala, že

prvostupňový a druhostupňový súd vykonali rozsiahle dokazovanie a dospeli k nesprávnemu právnemu záveru,

bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (od roku 2007 už zaužívaná ustálená súdna prax) oba nerešpektovali už bohatú novú judikaturu slovenských súdov, v ktorej je jednoznačne preukázané, že oba sudy rozhodli tak, že nerešpektovali ustálenú súdnu prax.

10. Žalobkyňa v dovolaní tvrdila, že z výpovedí ako aj z rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj druhého stupňa je zrejmé, že žalovaný mal viac voľných pracovných miest. Žalovaný argumentoval, že nemal žiadne vhodné pracovné miesto, ktoré by zodpovedalo kvalifikácii žalobkyne. Je jednoznačné, že voľné pozície žalovaný mal, išlo len o to, že tvrdil, že nie sú vhodné, respektíve, že ich nepotrebuje obsadiť. Táto skutočnosť bola napádaná aj v odvolaní.

Pracovné miesto, ktoré ku dňu dania výpovede zamestnancovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce nebolo obsadené na základe pracovnej zmluvy, zostáva voľným pracovným miestom v ktorom má zamestnávateľ možnosť zamestnanca zamestnávať (§ 63 ods. 2 písm. a/ Zákonníka) i keď zamestnávateľ už pred uvedeným dňom vo vzťahu k tomuto pracovnému miestu písomne („akceptačnom liste“) potvrdil niektorému uchádzačovi o zamestnanie zámer obsadiť i v budúcnosti predmetné pracovné miesto. (NS SR 3MCdo 14/2010). Žalobkyňa argumentovala, že Najvyšší súd SR v rozsudku k sp. zn. 4Cdo 46/2000 judikoval, že „pre splnenie povinnosti podľa § 46 ods. 2 ZP nie je potrebné, aby zamestnávateľ ponúkol zamestnancovi všetky voľné vhodné pracovné miesta“ (toto rozhodnutie sa však týkalo dnes už neplatného znenia Zákonníka práce). Aktuálne však rozhodnutia súdov zastávajú názor, že nie je postačujúce, aby zamestnávateľ vybral a ponúkol zamestnancovi len jedno z viacerých vhodných voľných pracovných miest. Podľa uznesenia NS SR. Sp. zn. 3 Cdo 261/2007 „Zamestnávateľ má totiž povinnosť zamestnancovi ponúknuť akékoľvek voľné miesto, ktoré je k dispozícii v čase výpovede, nie len miesto zodpovedajúce pôvodnej pracovnej zmluve, prípadne jeho kvalifikácii (viď znenie § 63 ods. 2 ZP v čase dania výpovede). Rozhodnutie, či túto ponuku zamestnanec využije, je výlučne na ňom, ak ponuku odmietne, potom je splnená podmienka uvedená v § 63 ods. 2 ZP pre platnosť výpovede. Zamestnanec sa má sám rozhodnúť, či niektoré z ponúkaných voľných miest považuje za pre neho vhodné, tento výber nie je len na zamestnávateľovi. Jedným z posledných rozsudkov NS SR, sp. zn. 8 Cdo 52/2016, ktorý rozhodoval o ponukovej povinnosti zamestnávateľa v prípade, ak má viac voľných vhodných pozícií, ale stále menej ako je dotknutých zamestnancov. NS SR uviedol, že : „V prípade viacerých voľných pracovných miest, avšak menšieho počtu než je počet nadbytočných zamestnancov, je zamestnávateľ povinný voľné pracovné miesta ponúknuť všetkým nadbytočným zamestnancom. V takom prípade je na zamestnávateľovi, ktorému z nadbytočných zamestnancov ponúkne voľné pracovné miesto ako prvému. Ak zamestnanec ponuku prijme predtým, než zamestnávateľ dá ostatným nadbytočným zamestnancom výpoveď, povinnosť ponuky tohto pracovného miesta ostatným nadbytočným zamestnancom už neprichádza do úvahy“. Je povinný ponúknuť voľné pracovné miesta a nie voľné pracovné miesto, t. j. je povinný ponúknuť všetky pracovné miesta a v prípade, ak jeden zamestnanec prijme jedno voľné pracovné miesto, toto pracovné miesto z ponukovej povinnosti vypadáva a iný zamestnanec si ho už nemôže uplatňovať a má na výber z ostatných voľných pracovných miest“. Žalobkyňa ďalej poukazovala na rozhodnutie NS SR - Sp. zn. 3 Cdo 261/2007 „Zamestnávateľ má totiž povinnosť zamestnancovi ponúknuť akékoľvek voľné miesto, ktoré je k dispozícii v čase výpovede, nie len miesto zodpovedajúce pôvodnej pracovnej zmluve, prípadne jeho kvalifikácii ... „ , z predmetnej vety je zrejmé, že zamestnávateľ má ponúknuť miesta zodpovedajúce pracovnej zmluve alebo kvalifikácii prioritne v prvom rade (nie len miesto...) a akékoľvek iné vhodné miesto má ponúknuť v druhom rade (akékoľvek...), ale obe ponuky má predložiť spolu, pokiaľ teda má dve možné ponuky. V závere dovolania žalobkyňa uviedla, že celý spor je o tom, že žalobkyňa tvrdí celý čas, že žalobca mal vhodné voľné pozície zodpovedajúce pracovnej zmluve alebo kvalifikácii, na ktoré v deň výpovede ako aj počas výpovednej lehoty neboli uzatvorené pracovné zmluvy, čo potvrdil aj žalovaný, čo sa v znení ustálenej súdnej praxe chápe ako voľné pracovné pozície, ktoré je zamestnávateľ povinný, z dôvodu judikatúry (uvedenej vyššie) ponúknuť v rámci ponukovej povinnosti prioritne v prvom rade, nakoľko iné vhodné pozície (nezodpovedajúce pracovnej zmluve alebo kvalifikácii) má ponúkať až v druhom rade, t. j. má povinnosť ich ponúknuť všetky a nechať si vybrať zamestnanca. Taktiež žalobkyňa poukazuje celý čas na skutočnosť, že ponuková povinnosť nebola ani len uskutočnená, keďže záznam o tejto skutočnosti neexistuje, len úradný záznam, ktorý nikdy nevidela a ani nepodpísala. Nebol jej ani len predložený návrh určitej ponuky, ktorému by sa mala vyjadriť a to ani ústne a ani písomne. V danom prípade je toho názoru, že tak žalovaný konal v rozpore so zákonom, ustálenou súdnou praxou ako aj s dobrými mravmi. Navrhovala, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 6 CoPr /7/2024 - 258 zo dňa 27.11.2024 a rozhodnutia na tento rozsudok predchádzajúce a nadväzujúce a priznal žalobkyňi náhradu trov konania.

11. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril podaním zo dňa 11.09.2025. Primárne namietal nedostatok procesnej formy dovolania, tvrdiac, že dovolanie podané elektronicky nebolo v časti samotného podania (prílohy) autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom advokáta, ale autorizovaný bol len sprievodný formulár. Navrhol dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. e) CSP. K meritu sporu uviedol, že ponukovú povinnosť splnil, pretože v rozhodnom čase v mieste výkonu práce iné voľné miesto

nemal. Žalovaný poukázal na vo veci vydaný prvostupňový rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k.: 60Cpr/12/2019-222 zo dňa 09.03.2023, body 23- 26, v ktorých súd jasným, určitým a dostatočným spôsobom zodpovedajúcim kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP riadne ozrejmil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Prvostupňový súd sa v bodoch 23-26 náležite vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre právne posúdenie veci a osobitne so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán v súvislosti s ponukovou povinnosťou ako hmotnoprávnou podmienkou výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 ZP. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací sa s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom stotožnil a rozsudkom č. k.: 6CoPr/7/2024-258 zo dňa 27.11.2024 rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k.: 60Cpr/12/2019-222 zo dňa 09.03.2023 potvrdil a v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil na skonštatovanie správnosti v ňom uvádzaných dôvodov napádaného rozsudku. Pritom poukázal na určité, najzásadnejšie aspekty, ktorými reagoval na argumenty žalobkyne v odvolaní. Žalovaný poukázal na bod 25 a 26 rozsudku Okresného súdu Bratislava III, z ktorých je zrejmé, že žalovaný v spore preukázal, že jediné voľné miesto vodiča motorového vozidla v danom čase žalobkyni ponúkol a táto ho odmietla. Žalobkyňa, tak v dovolaní, ako aj v rámci prvostupňového či odvolacieho konania nikdy žiadne takéto pracovné miesto neoznačila. Obmedzila sa iba na konštatovanie, že žalovaný voľnými pracovnými miestami disponoval. Žalovaný pripomína, že žalobkyňa je tou, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno preukázania ňou tvrdených skutočností. Naopak, žalovaný preukázal, že tvrdenia žalobkyne o voľných pracovných miestach, ktoré vznikli v súvislosti s rozšírením jeho pôsobnosti o poskytovanie právnej pomoci vo veci osobného bankrotu neboli voľné (bod 25-26 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III). Na základe vyššie uvedených skutočností mal žalovaný za to, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 423 CSP a v danom prípade nemožno hovoriť o nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhoval, aby najvyšší súd dovolanie žalobkyne zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné podľa § 448 CSP.

13. Najvyšší súd sa prednostne musel vysporiadať s námietkou žalovaného, že dovolanie nespĺňa náležitosti autorizovaného podania podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o e-Governmente. Dovolací súd konštatuje, že táto námietka nie je dôvodná. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie sp. zn. 6Cdo/165/2019, 3Obdo/22/2021) platí, že ak advokát podáva dovolanie prostredníctvom elektronickej schránky a kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP) riadne autorizuje sprievodný elektronický formulár (Všeobecná agenda), ktorý explicitne odkazuje na pripojené prílohy tvoriace samotný text dovolania, považuje sa autorizácia za vzťahujúcu sa na celé podanie vrátane jeho príloh. Vyžadovať samostatnú autorizáciu každého súboru prílohy, ak je identita podávateľa a integrita podania zabezpečená autorizáciou formulára, by predstavovalo neprimeraný formalizmus, ktorý by viedol k odopretiu prístupu k spravodlivosti. Dovolanie sa preto považuje za riadne podané.

14. Najvyšší súd z obsahu dovolania zistil, že žalobkyňa v dovolaní neuviedla právnu kvalifikáciu dovolacieho dôvodu, ktorý uplatnila. Dovolací súd podľa obsahu s prihliadnutím na § 432 CSP vyhodnotil, že ide o dovolanie, ktoré obsahuje prvky dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods.1, písm. a) CSP, a to v časti vyhodnotenia skutkového stavu ohľadne voľných pracovných miest žalovaného, ktoré mali byť ponúknuté žalobkyni.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1, písm. a) CSP

15. Podľa § 421, ods.1, písm. a) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

17. Žalobkyňa v dovolaní v čl. III. bod 1. uviedla, že prvostupňový súd a druhostupňový súd vykonali rozsiahle dokazovanie a dospeli k nesprávnemu právnemu záveru.

18. Dovolací súd v prvom rade považuje za vecne správny právny názor súdu prvej inštancie potvrdený odvolacím súdom, že: „ Nie je pravdou, že by súd rozhodnutím, ktorým určil neplatnosť výpovede zo dňa 29.10.2010 prejedikoval, že sa žalobkyňa stala obyčajným zamestnancom žalovaného. Súd iba určil, že výpoveď je neplatná. V tomto spore sa súd prvej inštancie stotožnil s tvrdením žalovaného, že na skutkovom stave sa nič nezmenilo a po nadobudnutí účinnosti rozhodnutia odvolacieho súdu žalobkyňa stále bola odvolanou riaditeľkou Centra právnej pomoci, pričom je nesporné, že prestala spĺňať požiadavky podľa ustanovenia § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Jej pracovný pomer sa nezmenil, ani sa nepretransformoval“.

19. Dovolací súd z obsahu oznámenia žalovaného o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa zo dňa 07.11.2018 zistil, že : „ Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava nedisponuje inými vhodnými pracovnými miestami, ako tými, ktoré Vám boli ponúknuté na osobnom stretnutí dňa 24.10.2018 a ktoré ste odmietli. S ohľadom na vyššie uvedené Vám Centrum právnej pomoci oznamujeme, že od 07.11.2018 až do 31.01.2019 Vám nie je schopné pridelovať prácu na základe Vašej pracovnej náplne a nie je ďalej možné aby ste zotrvali na dohodnutom mieste výkonu práce. Centrum Vám z dôvodov prekážok na strane zamestnávateľa poskytne pracovné voľno s náhradou mzdy podľa § 142 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce“.

20. Dovolací súd z obsahu spisu, zistil, že právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 12.05.2020 pred Okresným súdom Bratislava III navrhol vykonať dokazovanie zoznamom voľných a obsadených pracovných miest žalovaného, počet novoprijatých zamestnancov žalovaného za obdobie 10 -11/2018. Prehľad obsadzovaných pracovných miest za obdobie 1.10.2018-31.12.2018 zo dňa 26.5.2025 (čl. 81) bol vypracovaný Q. W., špecialistom pre odmeňovanie a personalistiku žalovaného. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava III dňa 12.05.2020 do zápisnice uviedol, že: „ ...v danom prípade žalobkyňa nepožadovala vyššiu pracovnú pozíciu, ale žiadala pokračovanie PP na pozíciu, ktorá zodpovedala je kvalifikácii...“. Ďalej právny zástupca žalobkyne na pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava III dňa 21.10.2020 uviedol, že: „ Zo strany zriaďovateľa žalovaného, NS SR (poznámka správne má byť MS SR) bola rozšírená agenda v rámci t. zn. exekučnej amnestie, boli navýšené kapacity tak finančné ako aj personálne, čo znamená, že boli voľné pracovné miesta, vo vzťahu ku ktorým žalovaný ponuku nerealizoval. V danom prípade žalovaný nepreukázal absolútnu nemožnosť zamestnávať žalobkyňu, ktorá má dosiahnuté vzdelanie III. st. v odbore Právo, vo všetkých oblastiach právnych disciplín...“. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 28.10.2020 k skutočnostiam na pojednávaní dňa 21.10.2020 uviedol v bode 4 : „Žalovaný má naopak za to, že podaním zo dňa 04.06.2020 vyčerpávajúco doložil a preukázal, že žalobkyňi ponúkol voľné miesto, ktorým aktuálne disponoval v mieste výkonu práce (túto skutočnosť žalobkyňa ani nepopiera) a iným voľným miestom v mieste výkonu práce žalobkyne, ktoré by zodpovedalo jej kvalifikácii, nedisponoval. K vyjadreniu žalobkyne ešte dodáva, že podľa žalobkyňou predložených dokumentov žalobkyňa dosiahla vzdelanie II. stupňa v odbore právo a nie III. stupňa“.

21. Dovolací súd konštatuje, že vyhodnotenie skutočnosti, či žalovaný disponoval vhodnými pracovnými miestami pre žalobkyňu, ktorá bola odvolaná s funkcie riaditeľky Centra právnej pomoci je skutkovou okolnosťou. Dovolací súd nezistil nesprávne hodnotenie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu. Dôkazy boli hodnotené v spojení s výpoveďami na pojednávaniach. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalovaný nepreukázal možnosť zamestnávať žalobkyňu vo všetkých oblastiach právnych disciplín, pričom poukázal na vzdelanie žalobkyne II. stupňa v odbore právo. V kontexte s tým bolo potrebné posudzovať aj vhodnosť voľného pracovného miesta pre žalobkyňu.

22. Odhliadnuc od vhodnosti ponúknutia voľného pracovného miesta vodiča je potrebné pripomenúť, že zo skutkových zistení súdov nižšej inštancie (ktorými je dovolací súd viazaný, § 442 CSP) vyplynulo, že žalovaný v rozhodnom čase a v dohodnutom mieste výkonu práce (Bratislava) podľa výsledkov dokazovania nemal voľné vhodné pracovné miesto. Posudzovanie voľného vhodného pracovného miesta je vždy individuálnou skutkovou okolnosťou s ohľadom na § 55 ods.5 Zákonníka práce. V danom prípade sa dovolaciemu súdu nejaví ako právne korektné ponúknutie miesta vodiča bývalej riaditeľke Centra právnej pomoci.

23. V konaní bolo nesporné, že miestom výkonu práce žalobkyne bola Bratislava. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ďalšie voľné miesta boli u žalovaného v kancelárii Humenné, Prešov, Trenčín, Trnava, Tvrdošín, teda mimo dohodnutého miesta výkonu práce. Žalovaný nemal povinnosť žalobkyňu ponúknuť takéto miesta.

24. Žalobkyňa tvrdila odklon odvolacieho súdu od judikatúry, že žalobkyňu mali byť ponúknuté všetky voľné miesta. Z vykonaného dokazovania na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 21.10.2020 vyplýva, že právny zástupca žalobkyne namietal, že: „... V danom prípade žalovaný nepreukázal absolútnu nemožnosť zamestnávať žalobkyňu, ktorá má dosiahnuté vzdelanie III. st. v odbore Právo, vo všetkých oblastiach právnych disciplín...“. Z uvedeného dovolací súd zistil, že žalobkyňa za vhodné pracovné miesto, ako bývalá riaditeľka Centra právnej pomoci považovala miesto právničky. Žalobkyňa v priebehu celého konania neoznačila konkrétnu pracovnú pozíciu právničky, ktorá jej mala byť ponúknutá a ktoré miesto bolo obsadené inou osobou. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 09.03.2023 v záverečnom návrhu uviedol: „Žalobkyňa sa domáhala v tomto prípade neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako radová pracovníčka, pričom u žalovanej strany bolo notoricky známe že dostali novú právnu agendu na kt. sa vyžaduje právnické vzdelanie II. stupňa, žalobkyňa aj na túto novú agendu spĺňala podmienky a napriek tomu bez akéhokoľvek dôvodu žalovaná strana tvrdí že v danom prípade pre žalobkyňu prácu, žalovaná strana nešpecifikovala v čom je podstata jej tvrdenia že nemá prácu...“. Na základe uvedeného možno vyvodíť skutkový záver, že vhodným pracovným miestom pre žalobkyňu bolo miesto právničky v organizácii žalovaného.

25. Pokiaľ ide o judikatúru označenú žalobkyňou v dovolacom konaní, tá nebola aplikovateľná na prípad žalobkyne, keďže uvedená judikatúra nevychádzala zo skutkového stavu, ktorý by bol obdobný právnej situácii žalobkyne, ako bývalej riaditeľky Centra právnej pomoci, ktorá považovala za vhodné pracovné miesto právničky. Posudzovanie voľného vhodného pracovného miesta je vždy individuálnou skutkovou okolnosťou s ohľadom na § 55 ods.5 Zákonníka práce.

26. K judikatúre označenej žalobkyňou najvyšší súd uvádza, že právnu vetu z odôvodnenia rozhodnutia je nevyhnutné vždy posudzovať v nadväznosti na skutkový stav, ktorý je predmetom konania. Uznesením zo dňa 27.11.2008 sp. zn. 3Cdo/261/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 20. júna 2007, sp. zn. 5 Co 268/2006 vec mu vrátil na ďalšie konanie. V uvedenom prípade dovolací súd vyhovel dovolaniu zamestnávateľa. V odôvodnení uviedol, že: „Krajský súd v Nitre na odvolanie navrhovateľky rozsudkom z 20. júna 2007, sp. zn.5 Co 268/2006 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil, že výpoveď daná navrhovateľke listom odporkyne z 29. júna 2005 č. j. 328/2005, doručená 30. júna 2005, je neplatná. Odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania 853 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že navrhovateľka pracovala u odporkyne na základe pracovnej zmluvy z 2. septembra 1982 a jej zmeny z 1. júna 1983 ako učiteľka 1. - 4. ročníka v pracovnom pomere na dobu neurčitú. Dňa 30. júna 2005 prevzala písomnú výpoveď z pracovného pomeru z 29. júna 2005, v ktorej odporkyňa uviedla, že od 1. septembra 2005 sa zníži počet žiakov, ako i počet tried na I. stupni, čo prináša organizačnú zmenu - zníženie počtu pedagogických zamestnancov, v dôsledku ktorej organizačnej zmeny sa stala nadbytočnou, preto s ňou rozvážuje pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce v znení neskorších predpisov. V konaní nebolo sporné, že u odporkyne došlo k organizačnej zmene, nebolo však preukázané, kedy odporkyňa o tejto organizačnej zmene rozhodla, čo má vplyv na splnenie ponukovej povinnosti odporkyne“. Ďalej súd uviedol, že: „Aj keby dôsledkom tohto postupu odporkyne bolo, že uvedené pracovné miesto - vychovávateľka v školskom

klube, pre výkon ktorého (ako uvádza navrhovateľka) spĺňala predpoklady, jej nemohla v zmysle § 63 ods. 2 ZP ponúknuť, nemožno len z tejto skutočnosti bez ďalšieho vyvodit' rozpor tohto postupu so Zákonníkom práce a ustálenými dobrými mravmi (súborom nepísaných spoločenských a mravných pravidiel), ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané. Podľa názoru dovolacieho súdu tento postup odporkyne, ktorá bola oprávnená rozhodnúť o uzavretí dohody o zmene pracovnej zmluvy s A. R. pred uplynutím pôvodne dojednanej doby trvania pracovného pomeru, nemôže byť kvalifikovaný za nesplnenie hmotnoprávnej podmienky platnej výpovede - ponukovej povinnosti vyplývajúcej z § 63 ods. 2 ZP a bez ďalšieho z neho nemožno vyvodit' záver o výkone jej práva v rozpore s dobými mravmi v zmysle § 13 ods. 3 ZP, ktorá okolnosť má za následok nesplnenie ponukovej povinnosti odporkyne podľa § 63 ods. 2 ZP“.

27. Dovolací súd konštatuje, že vychádzajúc z uvedených skutkových okolností, by ponúknutie voľného miesta, ktoré je nižšej kvalifikácie bolo súladné s ustanovením § 63 ods.2 Zákonníka práce. Podľa obsahu spisu však žalobkyňa prejavovala záujem o miesto právničky, teda so zachovaním právnej kvalifikácie.

28. Rozsudkom zo dňa 30.3.2011 sp. zn. 3 MCdo/14/2010 najvyšší súd zamietol dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorý zistil, že: „Dokazovaním bolo preukázané, že ho mala možnosť zamestnávať v mieste výkonu pôvodne dojednanej práce nielen v ponúknutej pozícii, ale aj v pozícii projektového manažéra, ktorá bola pre neho z hľadiska jeho kvalifikácie nesporne vhodnejšia. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo toto pracovné miesto v čase výpovede danej žalobcovi voľné. Akceptačný list po obsahovej stránke nespĺňal náležitosti pracovnej zmluvy v zmysle § 43 ods. 1 Zákonníka práce. Vzhľadom na kogentný charakter pracovnoprávných predpisov môžu účastníci pracovnoprávných vzťahov dohody (zmluvy) uzavrieť len ohľadne tých typov zmlúv (dohôd), ktoré sú upravené pracovnoprávnymi predpismi“.

29. Dovolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa nepreukázala, že v čase výpovede, dňa 07.11.2018 bolo voľné miesto právnika podľa prehľadu personálnych opatrení od 01.10.2018 do 31.12.2018, prípadne že by bol vydaný akceptačný list na miesto právnika.

30. Dovolací súd nezistil dôvodnosť dovolania, preto podľa § 448 CSP dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol.

31. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v dovolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov konania. Trovy konania žalovanej nevznikli, preto jej súd ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 1 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.